

A stylized illustration of a man in a dark suit, white shirt, and patterned tie. He is looking down and to the right, holding a large knife in his right hand. The illustration is rendered in a light, monochromatic style against a dark background.

Pavlo Petrovyč Korobčuk

Pôžitkológia

PRO LIBRIS

Pavlo Petrovyč Korobčuk

Pôžitkológia

Vydanie tejto publikácie v rámci edície PRO LIBRIS finančne podporila spoločnosť SLOVNAFT a Stredoeurópska nadácia. Grantový program PRO LIBRIS – Cesta pre knihu sa realizuje v spolupráci s Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky.

Copyright © Pavlo Petrovyč Korobčuk, 2014

Translation © Slavomír Gál, 2014

Illustrations © Martin Kudla, 2014

Edition Vertigo Premium Books

Volume Editor Ján Gavura, 2014

Layout Mária Čorejová, 2014

First Slovak Edition © FACE – Fórum pre alternatívnu kultúru a vzdelávanie, 2014
člen Európskeho domu poézie Košice

Na príprave publikácie odborne a finančne spolupracovali:

Grantový projekt *Súčasná slovenská literatúra a kultúra v súradniciach európskeho umenia* (VEGA 1/0048/13)

Visegrad University Studies Grant No. 61200002, Stredoeurópske štúdiá, Filozofická fakulta Prešovskej univerzity v Prešove

Vytlačila Viena, s. r. o., Textilná 4, 040 12 Košice

ISBN 978-80-89763-00-9

9 788089 763009

f . a . c . e

EURÓPSKY DOM POÉZIE
KOŠICE

húf čiernomorských rýb

pýtam sa teba, tebe kladiem otázku:

ak žijem, to znamená, že to niekto potrebuje, však?
takže, miera potreby prevažuje?

možno niekto potrebuje moju obličku, a preto chce, aby som umrel,
kým ju pre neho nevyrežú lekári?

možno mi chce niekto ukradnúť prstene alebo náušnice,
ale lupič nechce moju smrť.

možno si niekto chce privlastniť moju smrť ako náušnicu alebo obličku?

úbohá čiernomorská ryba, ako úbohá africká koža,

na svet sa často rodiš tak, akoby si už

umrela, a nemá ťa ani kto pochovať.

plačeš. a spamätáš sa len vo svojich slzách,

stávajú sa jediným dostupným spôsobom.

niekto sa nájde na cestách

a často vďaka cestovaniu pochopí, že byt, ktorý si prenajal,
je najkrajšou cestou,

niekto sa nájde v knihách –

niekedy dokonca aj vo svojich,

a tá úbohá čiernomorská ryba – v čom sa má nájsť okrem slz?

koľko si sa ich naplakala – čiernych ako more a horkých ako rybacie oči.

život určuje to, že považuješ za potrebné dozvedieť sa o živote,

to, koľko smrtí si odložila na potom, a koľko si neodložila,

to, ako hlboko si sa ponárala do vôd Čierneho, ako nafta.

pýtam sa teba, tebe kladiem otázku:

ak sa dožijem toho, že už nebude koho pochovať,
komu budem potom potrebný?

odchod hrdinov

pohostia sa a pôjdu do domoviny pardon domov
vo výťahu ešte dopijú poslednú fľašku a zmiznú

sny s dekoratívnymi rybkami na ich posteliach
odtlačky palcov ktoré sa formujú stláčaním určitých písmen na klávesnici
a ranná voda ktorá omýva ich tváre si na ne líhala ako priezračná maska
všetky tie navrstvenia
zaniknú každým poschodím

hoci sa aj všetci hostia zmestili do jedného výťahu,
niektorí z nich pôjdu nie hore ale dolu
zaťažení zafajčenými pľúcami
nepotrebnými monológmi
a striebornými vidličkami ktoré ukradli hostiteľom

územia

požičané kanady a kožená bunda zo sekáča za 50 hrivien.
zubná kefka a náhradné tričko v ruksaku.
tak sa začínalo každé moje prebúdzanie a zaspávanie.
svetonázor puchol a odieral sa ako nohy v priebehu dňa.

obsadzovanie územia zatajuje dych,
akoby si vystupoval na vrchol a riedky vzduch sťažuje dýchanie,
a dýchaš len preto, aby si vyfajčil cigaretku,
teda dýchaš len vtedy, keď fajčíš.

za tri týždne sa územie rozložilo ako skladací nožík
s desiatkami naostrených čepelí –
sex v niektorej z veží pevnosti v Kamenec Podolskom,
havária džípu sto metrov od nočného odpočívadla,
zakarpatská svadba s dvoma mladomanželmi a dvoma vraždami,
pomník Celanovi v Černivciach – to isté ako nocľah pod holým nebom
uprostred Lvova,
frankovskí pánkovia, mukačevskí cigáni a kolomyjská drumbľa –
to nie sú ľudia, udalosti alebo situácie – to je obsadzovanie územia,
ostrenie čepelí.

to je čas, keď
chudneš preto, aby sa život zdal ľahším,
fajčíš preto, aby si sa presvedčil, že existovať je dôležitejšie než zomrieť,
nechávaš hrivnu, aby si si uvedomil, že máš čo obetovať, –

srdce a zrenice stále pulzujú ako vystrašený ježko,
cievy a zrenice sa stále rozširujú ako fakty pri vyšetrovaní.

„čisti si zuby, kým nezoderieš kefku,
ostri svoje nože, kým nezmizne čepeľ,
chudni, kým sa ti nevyparí telo“ –
aha, čo našepkávajú územia, ktoré sa vo mne rozpúšťajú,
ako cukor v pohári čaju
vo vlaku na ceste domov, kde najprv bude treba
vyprať náhradné tričko a vrátiť požičané kanady.

sex cez telefón

aby pochopila, koľko tá práca vyžaduje psychického talentu,
nemusela nevyhnutne robiť sex cez telefón,
prívál telefonátov spaľuje srdce, ako keď žiarovka
v prívale elektrického napätia rozpaľuje plafón.

ako po takej špine nadviazať normálne vzťahy?
telo vysychá z úrovne rieky na úroveň prameňa,
keď, zaslzená a nočná, kladie na zrkadlo ruky,
ale ani jedna ruka nemá silu ostrého kameňa.

ona chápe, že napríklad práca v pitevni – ešte nie je dôvod
vnímať živých ľudí ako rad pohyblivých trupov,
ale ako sa má pozrieť do očí známym mužom
po nočnej zmene umelých stonov a vzrušených trópov?

schopnosť citovo sa odosobniť pomáha vykonávať funkcie.
v umení, ako aj na erotickej linke, sa dá odlíšiť profesionál
od amatéra, ale ako sa odosobniť, keď v slúchadle
spozná hlas vlastného brata, ktorý zrazu chce anál?

rozmyšľala, prečo sa jej nedarí rozbiť zrkadlo?
po tele sa jej kĺzalo slúchadlo, mlčky, bez moci,
rozpálene srdce pod ponurým plafónom plakalo.
ulica sa ponárala do noci.

strategická samovražda

uvažujem o životnom prostredí, ako o počítačovej hre typu stratégia alebo adventúra, a uvedomujem si, že dokonca aj pri pohľade z okna, nás ovláda stav, čo naše zvyky búra,

celá podstata sa zužuje na nové misie či levely bez žiadnych emócií – tie nie sú zapísané do programu. ľudia majú byť jasní, ak by medzi nimi neboli také rozdiely – na klávesnici nie sú tlačidlá na požitie čo i len gramu

drogy alebo alkoholu, dokonca ani len polúcie nemôže sa – to je chyba procesu v matrici. virtuálna realita – špirála darwinovskej evolúcie. v kúte Koperník, Newton a Celzius fajčia v trojici.

a ak duša nesmeruje k ponoreniu sa do grafiky, ak cieľom upgradu hrdinu nie je progres, tak môžeš stiahnuť program a dostať sa do Afriky, alebo si siahnuť na život a nezabudnúť stlačiť Ctrl+S.

tetraptých o poznání

ako dobre že texty môžeme čítať
niekoľkokrát pomalšie aj rýchlejšie
opraviť chyby vychovať deti
inak ale ak nebudeme chodiť ako predtým
či bude parket vŕzgať na predošlých
miestach pri tvojej terajšej
chôdzi a odzrkadlí sa to na tvojej
koži alebo trávení

nevedel som že srdce môže pretekať
s hodinovou ručičkou a lekár
začal vysvetľovať dal si dole okuliare
keď plavci plávajú v bazéne
tak plávajú na
obe strany vtedy lekár stíchol
a začal hovoriť odzadu ale už
nie voľným štýlom ale prsiami
otvoril som okno aby sme sa s vami
nadychli čerstvého

chodieval som sa rozprávať k nenarodeným
lebo už takmer nikomu neverím
lebo len oni v sebe nosia všetky
skúsenosti a ochutnávajú nie celkom vyvinutými
ústami drobunké palčeky a preto
kvôli tejto ich majstrowskej činnosti
som sa tiež stal mĺkvym a chodieval
som už mlčať ale k iným

v poslednej dobe sa postaví na taburetku
uprostred obchodu v metre so mnou na posteli
aby sa stala vyššou alebo sa zavesila musí
uplynúť čas vtedy pochopí
keď zároveň spadne taburetka a ona
zostane vysoko
vysoko nad všetkým

skromný pracovník špeciálnej jednotky

Pracujem v špeciálnej jednotke
Berkut

Ministerstva vnútra.

Na všetko,
okrem príkazov zhora,
som
zvysoka
kašľal.

Namiesto srdca mám
ešte jednu prostatu.

Namiesto mozgu –
štit z špeciálnej zliatiny
Sloboda človeka – to je jeho výplata,
a množstvo rozbitých tvárí –
sláva.

Rozbité megafóny,
potrhané bundy,
strojčky
študentov
vybité na mítingu –
to je prejav
oddanosti príkazom
a toho, aký som frajer.

Pracujem v špeciálnej jednotke
Berkut.

Proti gejom,
podnikateľom,
opozícii,
náckom,
pre mňa jedno a to isté,
teploši, neteploši,
orgány vykonávajú špeciálne operácie,
špeciálne fyziologické návyky.

Každá
pozícia más
záleží na nás.

A neprotestuje.

Načo argumenty a dôvody,
zamotané, ako zmije,
načo rozbroje,
ťahajúce sa,
ako súdny proces? –
počet ľudí,
ktorí nezmenia svoje princípy
pod údermi
obuškov –
nula percent.

Tak, ako mama si dáva k prsiam,
dieťa a
kontroluje
čas kŕmenia,
tak aj moje správanie kontroluje
tých ľudí,
ktorým sa zdá, že oni
kontrolujú
svoje správanie.

Pracujem v špeciálnej jednotke
Berkut

Ministerstva vnútra.
Na všetko,
okrem príkazov zhora,
som
zvysoka
kašľal.

kríza priemerného muža

venované starým slammerom

muž,

v živote ktorého sa nič nedeje, Bohu vďaka aspoň vstane.
muž, ktorému je všetko jedno, si namiesto zubov čistí bradu.
a na otázku o rodinnom stave odpovedá:
„také neduhy nepestujem“.

prehŕňa kopy diskov, ale tie už okrem chrbtice nikto nepotrebuje.
hľadá film, zaujímavý na zaplakanie. nech má aspoň nejaký dôvod
posediť si s pivkom.
niekedy sa oplatí byť mrzákom. alebo aspoň slammerom.
bez slamu by bol nikým. so slamom je aspoň zruinovaný.
ruiny sú jeho obľúbeným literárnym hrdinom.

na dvere mu neustále klopú sektári – invalidi posledného dňa.
stali sa mu blízkymi, rovnako ako aj susedia. a celé príbuzenstvo
už dávno ignoruje.
jedným slovom – beznádejne zakuklený do seba. simuluje život.
ak by ste ho vypustili na futbalové ihrisko – celý zápas by preležal
a držal sa za nohu.

bol presvedčený, že vedúce miesto sa ujde tomu, kto nemá šancu
stať sa niekým.
a stať sa niekým – znamená stať sa aspoň invalidom. invalidom
námahy ručných prác.
v prípade invalidov sa berie ohľad na isté sociálne perspektívy.
experiment so sebou samým nevyšiel. strašná kríza – nepodarilo sa mu
stať ani invalidom.

celý rok vyzeral ako davová psychóza.
ba aj dnes – atómová vojna všetkého pozitívneho.
stojí pred zrkadlom,
a čaká ťa s britvou v ruke.

penikajúce pušky

nedávno som sa vrátil z vojny ale zdá sa mi
že sa odtiaľ nikdy skutočne nevrátim

spomienky prichádzajú náhle ako neočakávané príkazy poručíka
ktorý si myslel že tvár sa nemusí líšiť od kolena
hovoriť: „zo žien ešte môžu vyjsť ľudia alebo aspoň jeden človek
a čo z teba? my ti ukážeme viac poézie ako dokážeš fyzicky napísať
teda zvládnuť“

bol som v nej raz, ale nikdy nezmizne z mojich snov
nie žena ale armáda

moje jedlo oblečenie pohyby slzy premyslel poručík už rok a pol dopredu
akoby medzi dvoma colnicami som cez ne prenášal svoju túžbu
niekedy som sa
skrýval v noci a upokojoval ju keď som si prezeral fotky nahých žien
alebo som sa modlil
hoci kvôli tomu poslednému – hoci to určite nie je to posledné –
sa netreba skrývať
pre modlitbu netreba nič okrem Boha

nočné lôžko v kasárňach zachraňuje ako delfín
držím sa vankúša ako plaváka, ktorý ma dvíha ako utopenca z bahna
a nesie k svitaniu alebo k prebudeniu alebo k pomýlenému trápeniu
pomýlenému
lebo vojna je vždy chyba

začiatok ktorej som zadržoval pol druhu roka

taxikár

dlho som myslel a myslím, že si stále myslím,
a keď som zo seba vychádzal o polnoci, aby som chytil taxík
domov, tak som zistil,
že nie ja ovládam informáciu, ale ona ovláda mňa.

najviac sa bojím premýšľať o informácii,
lebo ju treba premyslieť naraz celú, nejde to len tak spokojne si
s ňou pokecať medzi štyrmi očami.
lebo je – ako Boh – nevyčerpatelná, sú jedno – jeden celok.
„peniaze sú tiež nevyčerpatelné“ – dodal taxikár a spýtal sa, kam to bude.

ovzdušie plné častíc teologickej kamasútry,
priestor exploduje na neočakávaných miestach ako samovražedný
terorista,
a čas sa zastavuje ako ochromený človek na koľajniciach pred vlakom,
ktorý nevie kam odskočiť – naľavo?! napravo?!

a tak som sedel na zadnom sedadle, a uvedomoval som si,
ako veľmi ma informácia ovládla zozadu aj spredu,
zatlačila moju hlavu ako vzrušená žena medzi stehná,
dostala sa mi do krvi ako droga a pýta si stále väčšiu dávku.

informácia mi prenikla do krvi tak hlboko, že poznám všetky
jej časti – plazmu, leukocyty,
trombocyty atď.
naša krv prestáva byť krvou – delí sa na drobné časti,
stáva sa, ako viera v Boha, povedzme, katolíckou alebo baptistickou,
akoby sa v človeku rozdelilo detstvo a staroba,
akoby bol svet len telom v laboratóriu pre študentov
medicíny.

a tak som sedel v jednom aute s taxikárom,
neschopný povedať svoju adresu,
ani vyjsť z auta.

krajina č. 0,14395

na krajiny sa dá zvyknúť ako na ľudí ako na spôsob myslenia
ako na zlozvyky a vyfukovať dym za horizont do inej krajiny

v pôvodnom stave je krajina monotónna ak na ňu nehľadíš stáročia
tak aj človek sa rozkladá a chrobáky sú už iná krajina

niekedy sa ešte dokážem oddeliť od krajiny
keď od nej v skoku odtrhnem obidve nohy alebo sa dívam na dlane
alebo žmurkám

či sa mi podarí oddeliť sa od nej len chvíľu pred tým než začne pršať
inak sa premením na také isté kvapky
a rozmočeného ma už nikto neposkladá

môžeme spáchať samovraždu krajiny obesiť ju uložiť ju alebo hodiť
pod vlak môžeme sa s ňou zmieriť a vodiť sa
navzájom von ako psy

a hoci tento papier nevystupuje do priestoru vytvára určitú krajinu
a sila medzier ukazuje že krajinou človeka nie je len telo

kameňolom

- Pod' zjídeme niekam spolu.
- Do kina?
- Do kameňolomu.
- Takéto žarty si láskavo nechaj!
- Keď dvoch láska zachváti, vzájomne sú zajatí.
- Tak, prosím ťa, postav na čaj.

- Podme sa spolu zobudiť.
- Rád by som,
ale nemôžem otvoriť oči.
- Ostáva nám slepota, dotykom
rozpoznáme, kedy sa noc skončí.

- Pod' spravíme si dieťa.
- Ako sa napravujú hodiny?
- Ako sa z mora na breh tlačí veslo.
- Z medúz sa stanú členovia rodiny.
- Voda – to je ľudský predslov.

- Narástlo mi bruško, už nemám toľko voľnosti.
- Čím nás je viac, tým sme voľnejší.
- Cítiš to chvenie?
- Cítim.
- To pena sa mení na vlny,
v nádobe, čo si naplnil.

- Ako dlho sa po umierajúcich šíria vlny v kruhu?
- Pýtaš sa príliš otvorene.
Podľa mňa sa mŕtvi bijú v bruchu,
no smrť má pre nich len jednu stranu – druhú.

- Neprestaneš ma, drahý, milovať, keď ti porodím tri vorvane
a rozkysnem sa celá?
- Než pôjdeme do kameňolomu,
skoč ešte do kuchyne –
voda na čaj už dávno vrela.

to nie sú vysilené ruky

*vysilené ruky a
náruč otvorená ako zlomenina*

niekedy jej pozerám priamo do tváre a kričím:
to že má človek právo nekamarátiť sa s hlavou
neznamená že spolu nemajú vychádzať na pracovnej úrovni

to nie je urážka. to je zdroj analýzy

*vysilené ruky a
náruč otvorená ako zlomenina*

odpovedá akoby pokračovala v rozhovore s okolostojacimi
stromami a domami ako s vnútorným hlasom:
si spútaný svojimi hlúpyimi analýzami ako myšacie
telo v klepci a jednoducho závidíš

to nie je závišť. to je pocit správnosti

*vysilené ruky a
náruč otvorená ako zlomenina*

tak išla mestom so svojím vnútorným hlasom
s prchavým úspechom – ako vrba vo veternom
a neskôr v príjemnom počasí:

pribiehala k okoloidúcim s náručou otvorenou ako zlomenina
a navene sa vliekla s úplne vysilenými rukami

*vysilené ruky a
náruč otvorená ako zlomenina*

*vysilené ruky a
náruč otvorená ako zlomenina*

o tom uprostred búrky

nestálo zrejme ani za reč to
spomínať to uprostred búrky
keď sme stáli celkom tým premočení

ale hrom nám dal o tom vopred vedieť
a obom nám zapchal uši keď
sa o tom naše pery preriekli
akoby vyprázdnil všetky vrecká objatí
a ďalej stáli uprostred toho
a nepočuli jeden druhého

a to ako sme potom sušili šaty
to určite nestojí za reč

sluchová pamäť očí

biele klávesy našich bielkov

čierne klávesy našich zreníc

básne netreba písať treba nimi posýpať

poranený večer spomienkami svätožiar

prebúdať sa nimi v neznámych tvárach

rozopínať nimi gombíky na cudzom svitaní

alebo ich jednoducho vziať a neprebudiť sa

a snami kŕmiť korytnačku pod jazykom

ktorá raz zapadne kontúrami slov na dne knižníc

morské trstie v parku

doteraz:

ja ti nikdy nič nezakazovať.

odteraz:

ty mi nikdy nedať dýchať. skrze teba nie som nikde prítomná.

lebo tvoje slová bolia, lebo padajú.

ako bicykel, na ktorom som išla,

držala sa rúčok a vietor.

zvelaďoval moje vlasy. ako sa činkami zvelaďujú.

svaly.

a – teraz.

sú v mojom vnútri manekýni. tiene vtákov a srdc.

nedá sa nimi pohnúť.

v parku počuť ich štebotanie a pulz. ako v diaľke

dve prázdne dlane nežnosti.

kto to hrá ping-pong? to nie v mojej hlave.

jeho meno znie a rozlieva sa pod krokmi na dlažbe stále ďalej a ďalej.

krikom, ktorý je nemožné obsiahnuť ortoepikou.

okolo – morské trstie tvojho mena.

rozhovory zatrpkli ako ebenovník.

kto zachráni nežnosť v dlaniach?

sýtím sa plodmi ebenovníka, roztlačenými do krvi.

Ľudia . Sergej

každý dostane podľa zásluh
niekto dostane vyznamenanie za zásluhy
niekto naloží medaily do debničiek
pričom pracuje ako superhrdina alebo nakladač
aj pre duchovenstvo môžeme zaviesť rôzne vyznamenania
podľa úrovne svätosti.

a tak som žil v jednej izbe s géniom neprítomnosti
nocoval na posteli dva metre od mojej prítomnosti
cez deň nehovoril a nemlčal zobrali ho do nemocnice kvôli chorobe
obdobie medzi údermi jeho srdca bolo také dlhé že sa to nazýva smrťou
a narodením

vyčerpanie čaká na všetkých
preto keď dopíjal prvú fľašku vždy na dne nechal pár dúškov
vyčerpanie sa objaví v plnej prázdnote kohokoľvek fľašky
vyčerpanie sa neuspokojí so zvyškami sily a vedomia
každú fľašku ktorú otváral dlhými chodbami a dlhými večermi
každé dievča ktoré pil hlbokými dúškami hlbokými pohybmi
nedopil a na ústach si nechal niekoľko kvapiek
a niekoľko úst kvôli kvapke

samota je keď vychádza sám z nemocnice
kde ležal kvôli tomu že ochorel keď ležal ale na internáte
vybieha na rýchlostnú cestu a nikto ho neprejde
nikto ho nečastuje vyberanými nadávkami
nikto sa nezastavuje centimeter od jeho smrti

a ja bežím za ním na cestu a tiež unikám z tej nemocnice
keď tá niekto dobieha nemusí to byť hneď lupič alebo poliš
môže to byť partner pri rozhovore dokonca aj keď ho nedobehneš
ľudia na seba vzájomne pôsobia nepozorovane niekto len počúva
len prijíma len pije fľašku za
fľaškou nasáva neozýva sa uskutočňuje proces neprítomnosti antihmotu
čiernej diery ľudia

potrebujú urobiť dojem, ale on potrebuje, naopak, len dojmy.

Sergej sa chcel stať hercom a myslel si:

herci sú ako robotníci vyrábajúci protézy – ožívujú tie časti

života, o ktoré sme kedysi prišli

ale stal sa majstrom transplantácie cudzích častí života do svojho tela

Sergej bol géniom neprítomnosti nakoľko

do jeho prázdnoty neprišlo vyčerpanie

tak ako novostavby nedávajú do prenájmu lebo v nich žijú

prízraky kancelárskych pracovníkov

ako snom nepripisujú význam lebo sa uskutočňujú v snoch

iných ľudí

ako srdce ktoré nebije a preto začína biť v niečom inom

– napríklad

v televízoroch jesene

niekedy je lepšie nepamätať si a dovoliť iným aby si spomenuli

niekedy je lepšie nebiť a podeliť sa o údery

niekedy je lepšie neprehľtať a nechať trochu na dne

keď ideš rýchlostnou cestou s fľaškou piva v chýbajúcej ruke

a s neexistujúcim vyznamenaním prvého stupňa „Za neprítomnosť“

na pyžame

automobily šumia ako hustý hustý les

mŕtve prostitútky

no tak som aj tu. tak som tu aj ja.

pasák má oči ako vyskakovací nožík
a bundu zakasanú do nohavíc.

odpovedal: „viem, že so vznikom dizajnu
sa stratila možnosť dosiahnutia ideálu,
a predsa, nehanebnica – to je to miesto, v ktorom sa dá stratiť,
prisahám na kozy svojej dcéry, –
moje šľapky ti doprajú tú pravú zoopoetiku.“

jedna z nich točila povstalecké porno.
iná sa vrátila z FEMENU. nevydržala fyzický nátlak.
tretia trpela poruchami pamäti.
povedala: „kým si nemôžem dovoliť, aby som prestala hrešiť,
môžem si dovoliť sťažovať sa na život.“

objednal som si ju. sadizmus nedodá človeku odvahu, na druhej strane...

otváral som jej polky, akoby som lámal čerstvý chlieb.
naše rozpálené telá sa úplne pokryli ušnými bubienkami.
no napriek tomu som odtiaľ utiekol, keď zastonala:
„odhryzni mi líce – bude to symetrické.“

a zatiaľ čo som utekal a cestou si strkal košeľu do nohavíc,
pomyslel som si, že byť šľapkou – nie je o nič bolestivejšie ako písať verše.

teda – nemyslieť na budúcnosť – znamená žiť tvorivo.

nuž a tak sa mína mladosť na zlome tisícročí.
trošku odvážnejšie si teraz čistím zuby.
trochu rýchlejšie padá dážď.

príbeh pouličného gitaristu

dobrý večer, volám sa V. Kločča
môj príbeh je bez happyendu, lebo sa stále trápim
samochválou, s ktorou som aj tak nezačal.
som pouličný hudobník. ak by vás tak domotal
život, tiež by ste sa stali talentovaným básnikom.
keď som ešte bol mužom nie hocijakého pohlavia,
mohol som, áno, mohol som zaujať ženu akéhokoľvek skupenstva.
a to je začiatok príbehu, akéhokoľvek príbehu.

jedna z nich
si rúžom maľovala krížik.
mala tvár krásnu ako obrázok.
za jej chrbtom sa všetko pretváralo na krajinomaľbu.
a preto ju nikto nemohol strpieť, najmä
na pozadí kobercov, tapiet alebo vibrujúcej dlažby.

najprv sme sa mali skvele, ako v každom detstve:
tancovali sme kramp vo dvojici na okrajoch nedostavaných mostov,
spievali sme karaoke-poéziu súčasných básnikov v krámičkoch
na Hidroparku.
ach tak dobre by bolo hocikomu na našom mieste.

ale my ľudia – my nemôžeme mať normálne vzťahy.
teraz, vďaka nej, viem, že brunetky sú tie isté
blondínky, len zamaskované.
a hoci pár sa stretáva u dievčata a odprevádza ho chlapec,
keď ju stretol ďalší chlapec, mňa nechcel nikto odprevadiť,
len tá večerná dlažba.
v dobe, keď moja sláva trvala celých pätnásť minút, ukázalo sa,
že jej pozornosť netrvá dlhšie ako pätnásť sekúnd.
zdá sa, že to je duchom epochy, a ona sa s ním zžila, ako s novým
chlapcom.

som potvrdením ak nie teórie deravých okien,
tak aspoň teórie deravých ponožiek.
túžba po tom aby si nás všimli neraz vedie
k tomu, že už si nie je čo všímať.
aj v tom je niečo zo súčasnej epochy.
ak si ma už viac nevšímne,
vyhlásim sa za úplne vymiznutého.

dlho a túžobne hrám v podchode. celý som taký.
prikladám palce ku gitare. ona je stabilná. ako môj pulz.
ten podchod nie je vo vibrujúcom obklade,
je v ušných bubienkoch.
počujete ma
počujete

je v našich ušných bubienkoch

Chcel by som byť človekom, na ktorého všetci zabudnú –
šetríš peniaze, vydáš platňu v elektronickej verzii, patentuješ vynálezy, –
zajtra už ani lístoček slávy, ani len trestné oznámenie.

Každý deň budem prichádzať za tretiačkou z izby číslo pätnásť –
teraz po nejakom čase si už ani nespomína, kto ju pripravil o česť.

Skutočný rozhovor

je možný len pri

mimovoľných známostiach na nejakých

koncertoch alebo neformálnych stretávkach –

teda ani rodičia ma nikdy nespoznajú –

márna je ich snaha niečo s tým robiť.

človek, na ktorého si nik nepamätá,

je pasažier,

ktorému neostalo nič iné len sledovať stromy za oknom,

ktoré sú stále tie isté na každej autobusovej trase

ako aj na každej inej

A čo sa týka pamiatky po smrti?

Namiesto náhrobku si objednáam hrací automat – a vtedy

sa okolo mňa budú neustále zbíhať chalani.

v chladnom podchode fajčia dvaja
svätá poctivka a tichý básnik

lekári nevedeli zastaviť krvácanie jeho náloží
a ona tak zomiera kvôli násilníckym menštruáciám

v každom šuplíku jeho postele sa každú noc prevracia s Gogoľom
v posteli sa zmešuje v prúde vlastnej obhorenej kože

kto je nedotknuteľnejší vo svojich arktických horizontoch?
koho poézia je stálejšia a útrpnejšia v závratnom želaní?

v tých pohraničných valčíkoch uprostred podchodu
v tých samotách, kde, zdá sa, nie sú ani len vši alebo červy
niekedy vám ostane posledná cigareta ako bezvýhodisková skutočnosť
a vám neostáva nič iné len ju potáhať spojenými ústami

to sú prechádzky povyššie cirkusových a cirkevných kupol
to je čerstvý šum príboja z pootvorených rebier

dva plastové poháre
ktorými sme my
my držíme v dlaniach a dlane – to sme my
sme večerní a prázdni
ako dva plastové jednorazové poháre
prečo ich vlastne spomínam

prečo vlastne jednorazové
lebo ďalej je to len opakovanie histórie, príbehov
ona v tvojom prípade on
bude čítať tento epitaf s dvoma plastovými pohármi
lebo vtedy som ja vypĺňal to miesto
kde on bude len plastom
hovorím o víne a o tom čo odkrýva

zvráskavené vzťahy
akoby lemy na pohároch
vytekáme cez otvory a deravé miesta
mumifikátorovia nás plnia pieskom a cibulami
zaliata mýtami tragédiami a dôležitými udalosťami ticha
akoby spustla cesta náboženstvo koncentračný tábor

neuveriteľné množstvo každého z nás
spráchnivené pasce slastí a navretých žilnatých zjavení na telách
láska je odpočutý rozhovor dvoch lupičov v tmavej uličke
vo chvíli keď sa rozhodnú vykradnúť tvoj dom
vykradnú ho spolu so stenami poštovou schránkou a fasádou
a ty utekáš na už takmer ukradnutom aute
po trase ktorá mizne
ponáhľaj sa za horizont aby si tam stihol prísť skôr než ho vykradnú
a zrazu chápeš že to ty si tým lupičom
a partáčka schováva zväzok šperhákov do priehradky
pamäť ako kmeň na ktorom sa drží prežiatená slnečnica skutočnosti
spomienky na dom
spomienky na fasádu

otruby spomienok zasadené do jednorazového pohára
a ty žiješ ďalej
so svojou láskou ktorá zostarla a už nikoho nezaujíma
ak sa tvoja láska nestala všeludským objavom
technickým vynálezom revolučnou udalosťou
ak od rána do noci pletie svetříky nenarodeným detičkám
a preto neustále pochybuješ o heterosexualite svojho manželstva
manželstva so svojimi ideálmi dobrovoľníckymi festivalmi a koncertmi
ktoré aj doteraz organizuješ a robíš v prázdnych priestoroch penzijných
fondov alebo domovoch dôchodcov
a dúfaš že niekto si s tebou rozdelí tvoju chlebovú samotu
zapozeráš sa do ich očí ako do svojich
do prázdnych pohárov
jednorazových
prečo ich vlastne spomínam

znamienko

jesenné kaplnky a hrobky v parkoch –
epicentrum akustiky, kde sa myšlienky rozliehajú
natolko, že vačky pod očami
so zásobami slz a prehliadnutých snov
sa pod tým tlakom jednoducho trhajú
a stekajú,
naplňajú papier,
ktorý držíš v javorových dlaniach,
zápismi a kresbami, tými nemluvňatami,
na kožu ktorých cez pupočnú šnúru
prebiehajú niektoré tvoje znamienka,
tie hlavičky klincov,
ktoré ťa držia pokope,
ako mesto s kanalizačným systémom,
v ktorom je potrebné sa orientovať,
aby sme mali náhradný plán úteku,
ktorý si
nedávno využil
uprostred parku.

predstavuješ si uvedomuješ si

predstavuješ si tá masťná miešačka betónu pod našimi nohami
uvedomuješ si ten horúci nápis brazil na jej džínsovej ríťke

nahrievame sa a naše telá sa zväčšujú
ako Eiffelova veža v lete
ako správne otvorený padák
ako zrníčko pop-cornu na panvici
stále častejšie sa mi žiada povedať známym o sebe trochu viac
o tom že moje číňany sa naučili používať internet
že chcem natočiť film kde Ježiš tancuje break-dance na vode
že sa v žiadnom prípade neodvážim oholiť si telo do
posledného chlípka

predstavuješ si to spoločné dýchanie tej istej šťavnatej vodnej fajky
uvedomuješ si tie zatajené pohľady do súťažných vrchnákov

ak umrieme tak len kvôli hlbokkej hlbokkej mladosti.
nejaký svetovo známy barytón vycucne naše šťavnaté bielky
sme deti ktoré sa narodili a ešte nejaký ten čas nezomrieme
a po smrti tajní vydavatelia ilegálnych pamfletov
pokryjú naše telá pehami
alebo antistresovým gélom po holení

predstavuješ si naše oblečenie je len tlačiarenský papier
uvedomuješ si naše obvazy sú len tenkou zložkou

ichtyolová masť

priateľ sa pozná v núdzi
a priateľka v posteli

hoci v núdzi môžeš poznať aj priateľku
o poznaní priateľa v posteli nič neviem

a ak sa podarí spoznávať priateľku v núdzi
potope kaze opici neúspechu potrate čítajúc Kafku
keď má na účte nula hrivien tri kopejky
problém sa stane triumfom takpovediac – metamorfózou
prevtelením. a priateľka sa obnovuje ako ikona
a krváca vedľa teba na teba cez teba

chvíľa býva popraskaná s vlasmi suchá drsná
ako koža alebo ako koža chameleóna
ale niekedy napriek našim želaniam
koža utrpí popáleniny porezania rany
kožné ochorenia vyrážky akné choroby
utrpenia môžu byť takisto chvíľkové
ako plytké rezné rany ktoré sa rýchlo zahoja
alebo dlhotrvajúce ako migrujúce choroby
ktoré nie si schopný vyliečiť žiadnymi masťami
ale na kožu si môžeš prikladať kamarátku
natierať si ju do *brieždenia*

ležíš zahalený týždňami
ako županmi alebo dekami
a cítiš že proces ide mimo teba
Amerika mimo teba
aj Zámok mimo

zaspávajúc na schodoch v pochode. klavír.

pre neho existuje sprcha len keď spýchne
omrvinky chleba v jeho brade – celé potravinové zásoby na zimu.
snový a šťastný, ako dystrofik po troch lyžiciach krupice,
hlavu si prikladá k zábradliu, a sedí na schodoch v podchode.

ako na líščie stopy,
ako na železničné koľaje,
ako mäso na šampur
sa lepí na pľúca každý nádych a každá cigaretká,
beznádejná, ako aj palce, ktoré ju držia a tak isto tlejú.
každý život si vyberá svoj počet farieb na dúhe,
skúma kariérny rast na mínovom kukuričnom poli.
ale jeho vojna sa nevedno kedy vyvalila na morský breh ako vráskavec,
akoby desiatky žralokov so žiabrami prepálenými naftou,
so všetkými jadrovými bombami víťazstiev a ich zlyhaniami.
smútok sa priliepa na jeho kožu spolu s oblečením.
kapiláry zapúšťajú korene do smútku, do oblečenia.

vidím, že noviny, ktorými je prikrytý má kvôli teplu, ochrane a šuchotu.
politické, kriminálne, žlté stránky zrastajú sa za týmto účelom, ako rany.
hoci v spoločnosti ich delia len interpunkčné znamienka.

cítim tú ľudskú auru – má nielen farbu, ale aj vôňu –
ľudia sa boja zrást' so svojou vôňou a desia sa nebojácnych,
tak ako sa boja neprijateľných, hoci aj úprimných emócií v priateľstve,
ako sa boja atonálnej, ale srdečnej hudby, toho, ako reže uši,
ako sa boja zrkadla po určitom veku alebo zátahu.

ako je možné začať rozmýšľať správne?
teda, aké myslenie možno nazvať správnym?
nebol raj stvorený len pre hrdinov?
sú ľudia, ktorí nehľadajú požiarny východ, ale požiarny vchod.
vojdeš a je tam požiar, ktorý zachraňuje tak ako iných zachraňuje
požiarny východ.

každý má svoj vchod aj východ, nezáleží na pohlaví.
obchádzam schodmi toho muža s hlbokými puklinami na kôre
a myslím, že všetko, čím môžem podporiť jeho spôsob zmyslu života,
dokonca aj keď nie on tak premýšľa o živote, ale život o ňom,
je priniesť mu chleba, aby som mu predĺžil jeho zimné zásoby,
a podarovať mu disk s hudbou, povedzme Schönberga.

som presvedčený, že má čím počúvať darčeky.

spoločnosť dovidenia

spoločnosť – to je skupina anonymných fanúšikov dejavú.
ľudia, tam kde žijú, tam sa rodia aj umierajú.

tu sa nachádza ich peklo aj raj. Boh zbiera ľudí, ako známky,
Boh vkladá do hlavy každého, ak nie finančnú burzu, tak predajné
stánky.

musíš sa zmieriť so spoločnosťou, ako so svojim zlým zrakom.
niekto sa spája len preto, aby mohol stáť sám bokom.

obkolesenie ľudí ma obklúčilo, motám sa ako pes po diaľnici celú dobu.
môj výsmech z davu – je obranná nevyhnutnosť, nie je na ozdobu.

prežíva nie najsilnejší, ale ten, koho myslenie sa lepšie zapíše do systému.
ten, kto vždy dostane najlepšiu známku za sloh na zadanú tému.

a u iných sa trhá srdce, pre nich je život nudný ako celoštátne programy.
Boh nahradzuje známky stratené novými známkami.

starým priateľom a milenkám

starí priatelia a milenky pripomínajú bunkre
v nich prečkávaš kým utíchne nebeský zápal ten depresívny aviabowling

a ak si sama roznesie tá na stovky kolkov na tisícky neznámych postelí
s plagátmi smrti a iných rockových hviezd zavesenými nad hlavou
minulosť budúcnosť iné choroby pripravené drviť tvoju politiku tvoje rebrá
ktoré sa blyštia po nociach ako húfy rýb v mori
po nociach s implantovanými mikročipmi Jeho lásky

prechádzam dľaňou po podzemných stenách vlastných priateľov a mileniiek
súhlasím že tu budem žiť bez jedla a pera
prešľapovať na mieste ako ozvena Sumeru
a odtiaľto práve odtiaľto poletím do Spojených Arabských Umierátov

predtucha bolesti

je dôležité, aby tvoja puška stála vždy po boku.
to núti selektívne prehlušiť toky myšlienok.
predtucha bolesti, ako univerzálny konkurent, dáva záruku,
ale, zároveň, kontroluje každý tvoj krok.

reč, ako panna, má byť priezračná a čistá,
a skutky – tvrdé a praktické, ako drevené stoly.
inak sa budeš naďalej spoliehať na nejakého krista
a znovu pôjdeš voliť.

dokonca pre sny možno robiť podnikateľské plány,
na každý problém vyrábať rôzne druhy pocitov.
predtucha bolesti ťa prenasleduje, ako mafiánske klany,
kdekoľvek si sa ocitol.

študentka a recidivista

na niekoho sa možno spoľahnúť, a niekoho možno priľahnúť –
myslí si študentka týždeň pred svadbou, keď
vchádza do väzenia a upravuje si náladu, ako vlasy,
vedľa srdca drží fľašu olív pre snúbenca recidivistu.

v pridelenej miestnosti sa v posteli hrubo láskajú,
on jej dá peniaze na obrúčky a svadobné šaty.
ona vie, že on nemohol nikoho zabiť, že to na neho našili.
sú ľudia hluční a slabí, a sú mlkvi, ale silní.

niekto si myslí, že láska existuje, len keď bolí,
len vtedy sa niekto cíti jej plnohodnotným účastníkom.
v skutočnosti lásku nič neobmedzuje, iba konkrétna hlava.
študentka lyrizuje milého vraha citátmi z klasikov.

vždy poznala svoju cenu – láska stojí viac ako človek,
navyššie keď tú lásku tajíš pred mamou.
a keď sa podpisuje za mrežami – zužujú sa cievy,
akoby nevedeli, kam sa podieť, ako potkany na potápajúcich sa
lodiach.

ona si pamätá každý deň ich medových týždňov.
on sa snaží zabudnúť, že ešte musí päť rokov sedieť.
každý sa nachádza vo svojom čase, každý sa k nemu tlačí,
každý plánuje budúcnosť v závislosti od vlastných nerestí.

po nejakom čase sa mama dozvie o dcérinej svadbe,
dozvie sa, že jej zať sedí za vraždu svojich rodičov.
vrah si myslí, že smrť je vždy na dosah ruky,
pri prvom stretnutí nazýva svokru mamou a nenadáva.

blízkych ľudí môže šokovať to, po čom prahne tvoje srdce.
inokedy láska začína zanikať s prvými modrinami.
smrť – to je to miesto, kde žijeme, mama. nehnevaj sa,
smrť sa môže baviť natoľko, že sa vydá za tvoju dcéru.

čo možno dodať k príbehu, kde každá drobnosť je záverom.
zdalo by sa, osobný život je vecou rúk samotného utopenca,
ale vidieť tragédiu a mlčať – to znamená byť spolupáchateľom.

takže nie je čo dodať.

bezdomovci na cintoríne

včera som sedel na Lukjanivskom cintoríne
a proti niekto sedel na Lukjanivskom cintoríne
a sedel nepovšimnuto a sám seba si všimal v
skutočne neprítomnom dave takých istých nepovšimnutých
a pozoroval si či si ho nikto nevšima

nehovorím o mŕtvych ľuďoch
ale o živých bezdomovcoch
i keď aký je vlastne rozdiel?

rozdělili si územie cintorína na dohodnuté parcely
a každý vie kedy kto zomrel v jeho zóne/na jeho parcele
teda nie zosnulý, ale bezdomovec vie
a v deň úmrtia prichádza bezdomovec na svoj hrob
teda na jeden zo svojich hrobov
na jeden z hrobov vďaka ktorému žije

a zhromažďuje tam všetko svoje žrádlo všetko dobro
nevím možno aj spomienkové vence odovzdá naspäť pohrebnému
ústavu?

včera si toho nepovšimnutého bezdomovca
všimla rodina
nie jeho rodina
ale rodina akéhosi zosnulého
keď práve zbieral z náhrobku
nie zosnulý ale bezdomovec
to čo tam ponechala rodina ktorá práve odišla
v zmysle – odišla z cintorína

a začali ho biť
nie mŕtvolu ale bezdomovca

možno som to bol ja koho si všimli alebo ty?

ak si
bezdomovec
mŕtvola
básnik
tvoja prítomnosť nie je nevyhnutná

fyzikálne vlastnosti slov

a na chvíľu prestať hovoriť
aby si pocítil svalnatosť povedaného
akoby si prichádzal so zapálenou sviečkou k nočnému zrkadlu
opájaš sa vlastnou tvárou
na vrcholku ľadovca temnoty
a vnímaš, že slová to sú mrazivé výdychy
a majú svoje fyzikálne vlastnosti

a slovo vždy možno povedať
ale niekedy sa vypovie nie takto
a keď ho povieš nie takto môžeš zničiť celú ďalšiu komunikáciu
napríklad nie naschvál zhasnúť sviečku pred zrkadlom
teda slovo vytvára vánok vibráciu
nehovorí všetko o zmysle
a každá z tých fyzikálnych vlastností
môže vytvoriť temnotu
zabiť tvoju tvár
alebo osvetliť

dýchaj slovami
ale opatrne

tsssssssss

list námorníka dcére

Dobre, môj hlas sa už k tebe nebude ozývať.
Len ho počúvaj, akoby to bol šum príboja.
Moria sú veľké živly, pri nich sa môžeme s radosťou zmenšovať.
Teda, čím menší objem tela, tým menej nás telá bolia.

Môj hlas dávno nenašiel oporu vo forme cudzieho sluchu.
Všetko, čo malo byť povedané, sa v strede hmýri hrubými šmuhami.
Teda, rozprávať sa s niekým, to je ako najat' si slúžku či sluhu.
Lebo ľudia hovoria zlými jazykmi a niekedy peknými rečami.

Hoci pre porozumenie nemusíme nevyhnutne použiť slovnú väzbu.
Teda môžeme si vystačiť aj s prstami nad pianom.
A vtedy sa člny menia na drevorezbu.
A vtedy sa medúzy stávajú oceánom.

To, čo sa mi marilo za dlhé roky neprítomnosti.
V predsmrtných agóniách, medzi otrokmi v zajatí.
Zdalo by sa, že má ma doviest' do apatie a uberať na ľahkosti.
Nech sa to, ako skrine na deravej lodi, spolu so mnou na dno potopí.

Píšem ti z brehu, k textu pridávam palmovú ratolesť.
Tu je najlepšie vidieť, že zem je okrúhla, presnejšie – je arénou.
Na tomto osamelom ostrove. Všetko je tu ako pilulky na bolesť.
Ktoré došli a cítiš, že telu vypršal prenájom.

Nebojím sa o svoju mladosť, jej význam tá len pomätie.
Nestránim sa zoblečených obrťhaných handier – každá ma ovila už prv.
Namiesto mladického potu prichádza taktické napätie.
A ako černice začína chutiť krv.

Pocíť, ako nám obom vietor trepoce vlasmi, ako vyklíčenými otrubami.
Prečítaj si tento list na streche domu, v ktorom som tak dlho žil.
Odpovede tá čakajú ako obchody so svojimi akciami.
Všetky prázdne otázky už dávno vytiekli z mojich žíl.

Skuvíňal a pišťal som za tebou, ako to vedia len psy a vtáčatá.
Ponúknem ťa miestnymi plodmi, ale neodtrhnem ich z tunajších
stromov.

Aj vtedy, keď tejto fľaši s listom bude všetko prekážať.

Aj vtedy, keď ten list nedopláva k tebe domov.

užívaj si užívaj

- What the fuck is that supposed to mean?
- It's poetry. Poetry of war.

Velvet Acid Christ

včera som ju na Bajkovskom cintoríne takmer oplodnil
najprv si zuby natrela čiernym lakom
potom sme počúvali hudbu ktorú napísal Johan Sebastian Buch
a keď mi pošepala že chce odo mňa potrat
išiel som od nej nechal v rozčarovaní všetkých
miestnych voyeuov
a dlho som sedel pri mohyle Stusa

život je tanec striptéra so smrteľným koncom
je to nekontaktný boj kukláča s čínskymi drakmi
to sú autorské filmy s vopred neúspešnou bilanciou
a tá mladá gotička to tiež cíti
umiera oddane medzi tými útrapami a radostami
vie že udalosti sa nám budú diať totálne –
my im ľahkovážne nastavujeme svoje hrdlá
úplne sa obmedzuje prístup krvi a pokoja
do centier mozgu

tak som rozmýšľal ja sediac vedľa mohyly Stusa

inokedy naše utajované túžby
ničia vzťahy s blízkymi ľuďmi
s krajinou v ktorej si sa narodil a kvôli nej umrel
s cudzou erekciou
s prostredím ktoré takým vzťahom prialo všetko
najlepšie –
s voyeurmi alebo KGB.

naše utajované túžby
nám inokedy vykrúcajú ruky
kladú pištoľ na spánky
a nútia obchodovať s drogami
distribúovať protištátnu literatúru

a ty mladá gotička chápeš

že sa nezaoberáš práve tým

a vieš že začať sa zaoberať práve tým v tvojom veku na to ešte nie je
neskoro

ale nemôžeš prestať šaliť z tej temnej energie

nemôžeš zastaviť pôžitok z uvedomenia si vnútorného terorizmu

nemôžeš prestať milovať svoju ozajstnú domovinu

staroba?!))

môžeš umrieť mladý ale na starobu
staroba sa začína tam kde si múdrosť zamieňajú s ľahšou únavou

láska chladne ako taký mamut na ľadovci stáva sa profesionálne
nepotrebnou
ale aj naďalej sa nazýva láskou nikto nenesie trestnú zodpovednosť
za zámenu chápania túžby na úprimnosť vášne na dôveru
kati vkladajú do pušky guľku navyše za každú zradu
a stoja nehybne vyčkávajú na moment
ako mníšky s robertkami v tajnej skrýši
ako poriadni otcovia rodín s milenkami vo viacerých hlavných
mestách
ako chameleón – napodobňujú farbu tvojho stromu života

staroba môže byť aj miestom aj časom aj udalosťou aj územím aj
povolaním
je k nej bližšie ako do Kazachstanu než k vnukom než k zrkadlu
zo všetkých tvojich záverov je správny len jeden a nezávisí od tvojich
záverov

mladší kolegovia ti úctivo trasú rukou a v tej druhej skrývajú injekciu
na eutanáziu
rodina ti daruje na tvoje ďalšie storočie kvety ktoré ti rodina dá aj
na hrob
a aj ty sám pred sebou nemáš možnosť schovať sa – všetky masky sa
dávno unavili

ale staroba – to je radosť –
všetky želania sa povoľujú lebo sa pripisujú tvojmu marazmu teda úcte
starším
rasizmus drogy homosexualita prdenie v ktoromkoľvek momente –
neobmedzenosť na ktorú sa môžeš vykašľať kvôli zdravotnému stavu
(to pripomína situáciu, keď alkohol predávajú osobám starším ako
21 rokov,
keď tieto osoby už v 18-tke zmizli zo systému a vyliečili sa z kvapavky,

a ostáva im čakať do 21-tky – času neobmedzenosti, staroby,
nakoniec – alkoholizmu)

u starých ľudí je nedotknuteľnosť väčšia ako u poslancov.

a vieš si predstaviť starých poslancov a ich život?

naplnenie elementov zooparku –

 sedia v zime neuprataní zamrznutí zamknutí

 ako gorily v kletke

 aha mama priviedla vnuka a dieťa sa pozerá na starčeka

 ako na prapredka ľudstva z doby mezolitu

a dieťa si nedomyslí že doba mezolitu je na každom kroku

v štátnych súkromných verejných inštitúciách

ok. dieťa má v zálohe niekoľko rokov niekoľko nesprávnych rozhodnutí

dieťa sa môže zahrať na vojakov aj na porňákov vtedy kati zatvárajú oči

dieťaťu vyrastú zuby ktorými sa bude držať života

ako maminých prís

možno zomrieť na starobu ale s mliečnymi zubami

možno umrieť za myšlienku ale nie je vylúčené že smrť spôsobí iná
myšlienka

možno umrieť bez ideí hoci bez nich sa neumiera – bez nich už sme
mŕtvi

preto tá sestrička ktorá vychádza z izby ktorá nechá moje srdce

voniam takým množstvom aróm

ktoré mi postačí aby som prežil do jej ďalšej služby.

a ešte do ďalšej.

analyzujem sa v pohári majonézy

moje makaróny to je moja láska

a ponožky – nenávisť

moje zápisky to je moje oligofrenické ticho

ktorému keď načúvajú anjeli, tak chudnú o niekoľko poschodí

moje vidiny okrem snov adresovaných jej

vec nie celkom praktická a znepokojuje

takže svedkovia dlho nežijú

ani svedkovia Jehovovi

moje pľúca to je zápas medzi vdychom a východom

je to aj moja bežecká dráha so štafetovým tuberkulóznym kolíkom

moje hodinky to je moje zápästie

a mne zostáva rozrezať ho najostrejšími kútmí neba

aby som videl a pochopil tú mechaniku

vďaka ktorej pulzujú všetky naše srdcia

prehltajúc najlepšie hologramy života a žiary

môj Boh je bezďák

ktorý si zaliezol zafajčiť do mojej lebečnej kartónovej skrýše

a vyletel z nej spolu s nedopalkom

takže

Bezďák príď mi na pomoc

obsah

húf čiernomorských rýb	7
odchod hrdinov	8
územia	11
sex cez telefón	12
strategická samovražda	13
tetrptych o poznaní	19
skromný pracovník špeciálnej jednotky	21
kríza priemerného muža	25
penikajúce pušky	26
taxikár	29
krajina č. 0,14395	30
kameňolom	31
to nie sú vysilené ruky	32
o tom uprostred búrky	37
sluchová pamäť očí	38
morské trstie v parku	39
ľudia. Sergej	40
mŕtve prostitútky	42
príbeh pouličného gitaristu	43
*** / Chcel by som byť človekom	45
*** / v chladnom podchode fajčia dvaja	46
*** / dva plastové poháre	47
znamienko	49
predstavuješ si uvedomuješ si	50
ichtyolová masť	51
zaspávajúc na schodoch v pochode. klavír.	52
spoločnosť dovidenia	54
starým priateľom a milenkám	59
predtucha bolesti	60
študentka a recidivista	61
bezdomovci na cintoríne	63
fyzikálne vlastnosti slov	65
list námorníka dcére	66
užívaj si užívaj	68
staroba?!)))	70
analyzujem sa v pohári majonézy	72

Pavlo Petrovyč Korobčuk. *Pôžitkológia*.
Knižná edícia *Vertigo Premium Books*.
Z ukrajinského originálu preložil Slavomír Gál.

Zostavil a edíciu vedie Ján Gavura.
Vedecký a jazykový redaktor Ján Gavura.
Ilustrácie Martin Kudla
zo série *Self Narration*, olej na plátne, 2009 – 2012,
zo série *Silent Lords*, olej na plátne, 2012.

Sadzba Mária Čorejová.

Vydalo FACE – Fórum alternatívnej kultúry
a vzdelávania. Prešov – Košice. MMXIV.

ISBN 978-80-89763-00-9

9 788089763009